

מכתבים

גורו. החרותניקים

לשם מה נפתח חוג קרטה בסניף תנועת החרות? בימים אלה פורסמה על לוחות המודעות בשכונות צפון-מזרח תל אביב מודעה של אגף-האירגון של תנועת החרות, המודיעה כי נפתח חוג קרטה למתחילים ולמתקדמים. המודעה אינה מפרטת לאיזה מחנה בחרת משתייר סניף הררייוסי, שבו מתקיים החוג. כנראה שיש להכשיר קאדרים של בוגרי קרטה למילחמות הבאות בתוך חרות: שרונ-לוי-שמיר ארידור. דן יהב, תל-אביב

חרלו

לא רוצה לקרוא יותר על החתונה של תל-אביב. הרב אברהם שפירא (אישה-הכלכלה, העולם הזה 13.10.84). בנימין בוסקוביץ, בני-ברק

צדק לצרפתי

מדוע רוצה השחקן 13 ילדים? חבל שלא הזכרתם בכתבה על אשר צרפתי (העולם הזה 23.9.84) את

צרפתי ב. סונטת קרויצר

העובדה שבית ליסין בתל-אביב הפיק, יחד עם אשר צרפתי, את הצגת סונטת קרויצר.

נעמי נבו, תל-אביב

● לא הזכרנו, אבל רמזנו. צרפתי הביע את דעתו כי היה רוצה עוד 12 ילדים (נוסף להילי שלו) וזה מכיוון שלטולסטוי היו 13. והרי טולסטוי הוא מחברה של סונטת קרויצר.

שם לחדר-מחשבים

במאמץ רב הוקם בבית-הספר יסודות בפרדסי-כץ חדר-מחשבים. לצורך הפעלתו דרושים תוכנה למחשב וריהוט.

תורם אשר ישרים ציוד זה לבית-הספר, ייקרא החדר על שמו. הפעלת המחשבים בבית-הספר עשויה לתרום להעלאת רמת התלמידים בשכונה.

הוועד המרכזי, בית-הספר יסודות, פרדסי-כץ

בחורה לאושוויץ

פניה מארצות-הברית לאי-תור קורבנותיו של רופא-המוות הגרמני.

מרכז סימון ויזנטל מבקש לאתר כל מי שד"ר יוסף מנגלה טיפל בו, באושוויץ, אישית. במיוחד תאומים (בהם ערך מנגלה ניסויים מיוחדים). צניעת הפרט מובטחת לכל המתקשרים.

רבי אברהם קופר, לוס-אנגלס

כתובת הקורא קופר:

Rabbi Abraham Cooper, Associate Dean, Simon Wiesenthal Center, 9760 W. Pico Blvd., Los Angeles, 90035, U.S.A. Telephone (213) 553-9036

בתפקיד היחיד של פוזנייצ'ב, ה' בעל הקנאי, הרוצה את אשתו על לא עוול בכפה.

העולם הזה 2458

קורא חיפאי, אחרי שרות בלבנון, שהות בדרום-אפריקה וחיים באוסטרליה: "מצבי מצויין, אך הלב כואב! החלטתי: מספיק! עד כאן!"

"אני בסידני", אבל לבי בארץ!"

קורא ישראלי ובלתי-אני לא חכם בלילה

הזמן הטוב ביותר שלי לעבודה (חופשת קיץ לילדים, חופשת סטודנטים, אלה הם החודשים הטובים ביותר בשנה לעבודה) נקראתי לצבא ונשלחתי ללבנון. שהיתי בלבנון במשך 50 יום, עם יחידתי, שלחמה לאורך ציר החוף, צור-צירון דאמור-ביירות.

הרבה חברים וחילים נפלו והמצב הנפשי קצת הידרדר — לא רציתי, כי אני בחור חזק — אבל כאב לי בלב לראות את כל מראות-הוועה הללו, שכאשר ידעתי שכל המלחמה הזאת היא לחינם ומה, בעצם, אני עושה פה.

מחשבות אלה התחזקו בי, כאשר נקראתי לשרת במילואים בחודשים ספטמבר-אוקטובר של 1983. אני יושב על מוצב בכביש החוף, לא רחוק מצידון, ועושה מישמרת-לילה, מסתכל על הים ואומר לעצמי: רונן! אתה יושב בלבנון, לא רק שכל יום שאתה לא עובד, אתה מפסיד איוה 50 דולר, אבל יכול להיות שפיתאום נעלה על איוה מוקש, או איוה מיטערצ'ר יהיה מונח באיוו חנות ויתפוצץ. כשביל מה כל זה. כשביל ביטחון? שטויות! מספיק לעשות קו חזק ומערכת ביטחון של 40 קילומטר, כמו שרצו בתחילת המלחמה, כדי לשמור על יישובינו בצפון.

ואז, כשסיימתי מילואים, החלטתי והו: מספיק! עד כאן! אסע מפה, כמו בתוכנית המקורית, לפני שהמצב יהיה באמת גרוע. אסע לשנה-שנתיים ואחזור כשהכל יירגע.

אני יושב ברגע נכתי, בסידני, אוסטרליה, בשכונת-יוקרה ששמה דובר-הייטס, אבל לבי, לבי בארץ. בחיפה, ובראגה לגורל העם, המדינה וביחוד לגורל מישפחתי, שאני אוהב.

מדוע החלטתי לכתוב את סיפורי? סכי נולד ברוסיה והיקנה לאבי חינוך שמאלי קיצוני. אפילו

"בדרום-אפריקה הכל קליל ונוח. ישנם כושים העוזרים בכלו"

קצת קומוניסטי, משמע: כסף זה דבר לא חשוב. הוא רק אמצעי. לא מטרה.

היה להם, ועדיין יש להם, משרד מהגרוסים-ארצילים בחיפה, משרד משוגשג, שתיכנון, בערך, כשליש מהבתים הפרטיים בחיפה.

אבל, כשני אנשים ישרים, הם החליטו — אנו לא נקח כסף שחור, נשלם את כל המסים ואו נישן טוב בלילה כל זה היה טוב ויפה עד לפני חמש-שש שנים כשהמסים לא היו גבוהים כל-כך. בשנים האחרונות סכי ואני פשוט עובדים כדי לשלם את חובותיהם למס-הכנסה וזה אבסורד, מכיוון שישנם בארץ 50% של אנשים שלא שילמו אפילו החצי ממה שמישפחתי שילמה. לאן הלך הכסף — לתקציב הביטחון הטיפשי. עוד תיכנון לביא ועוד טנק מרכבה ועוד יחידה לשלוח ללבנון. עד מתי? אני מתחנן, במזל טוב, החודש, עם בחורה ישראלית, שמישפחתי עלתה מעיראק לפני כ-30

שנה. היה להם קשה והם החליטו להגר לאוסטרליה. התחילו פה בלי כלום והגיעו יפה. לבית גדול עם בריכת שחיה, חלום של כל ישראלי ממוצע. לא חוכמה גדולה להגיע לכל זה באוסטרליה, מכיוון שהחיים פה הם קלילים מאוד. אם בארץ קשה וישנו לחץ יומיומי של התמודדות עם החיים, אז פה זה הפוך (לא לפרסם מישפט זה בעיתון, שלא יעזבו 50% מהישראלים את הארץ ויבואו לאוסטרליה). הכל מוכר במס, המסים נמוכים וישנו אפילו מה שנקרא דול (קיצבה), שהמדינה נותנת לכל אזרח שאין לו עבודה, בערך סכום של 350 דולר בחודש שמספיק לכל אוסטרלי ממוצע לשכר-דירה ולכמה כיסות בירה ביום.

זה תקופה ארוכה שרוצה אני לשבת ולכתוב מיכתב אישי מהלב, אבל לא מצאתי את הטיימנג הנכון. אבל היום, כשסיימתי לקרוא את הכתובים שבתוכך (העולם הזה 8.8.84) החלטתי שזה הזמן לכתוב.

אספר, בקצרה, על עצמי. ודרך אגב, הבעה בכתב לא היתה השטח החזק שלי בבית-הספר, אבל אני מקווה שתבינו את כוונותיי ואת דרך מחשבותי. אני עכשיו בן 26 וחודשיים. נולדתי בחיפה לאב אקדמאי, מהגרוס-בניין במיקצועו, ואמא גננת. שם המשפחה הוא ישראלי, וסכי, שמו רב ישראלי, אשר כל דבר בחיים הוא ברעיה שלשום בארץ, ובעולם זה הרבה החשוב בעולם, אפילו במחיר שטחים וצמצום שטח מדינת ישראל (אני חושב שנבחרות אלה הוא הצניע בעד הרשימה המתקדמת לשלום. אפילו שמתבייש הוא לספר לי על כך).

יותר על עצמי: בצעירותי הייתי שחקן טניס מצטיין ונסעתי עם נבחרת-הנוער לארצות-הברית. לסידרת תחרויות, וכאשר הגתייטי לצה"ל הייתי בין ששת השחקנים הטובים בארץ. הצבא לא נתן לי אפשרות להמשיך ולהתאמן בטניס, כך שלאטלסט רעבה הקאריירה שלי. אפילו שעד נסיעתי לחו"ל עדיין שיחקתי בליגה הלאומית, אך הרמה והיכולת לא היו קיימות כבעבר.

הגתייטי לצבא ושרתי בבית-הספר למ"כים בתפקיד של מש"ק-מוריעין, שלוש שנים, כאשר באמצע שירותי היה מיצוע ליטאני. כאשר

"באוסטרליה הם הצליחו יפה: בית עם בריכה, חלום של כל ישראלי"

השתחררתי מהצבא התחלתי לעבוד באוניברסיטת חיפה כמורה לטניס של היחידה לחינוך גופני באוניברסיטה. עברתי גם קורס מאמנים בבית-הספר למאמנים של מכון וינגייט. בשנה הראשונה של עבודתי כמאמן-טניס, הסכתי סכום די נכבד של כסף (לא הייתי צריך לשלם מסים, אז היה יותר קל) והחלטתי, כמו בחור ממוצע ישראלי, לצאת ולחפש את מזלי מחוץ לגבולות המדינה, מכיוון שידעתי שאם אשאר בארץ, אצטרך לעבוד קשה מאוד ו-60% מכספי ילך למס-הכנסה, שבעצם מוציא הכל על תקציב הביטחון. החלטתי לנסוע לדרום-אפריקה והיתה לי שם ירידה, שבזמנה אותי להתארח אצלם. הגעתי לשם ושהיתי שם כשלושה חודשים וראיתי פיתאום שהכל קליל ונוח. ישנם כושים שעוזרים לך בכל העבודות הפיסיות ואמרת לי עצמי הנה טוב. בוא נישאר פה, נחסוך סכום נכבד של כסף וכעבור שנתיים-שלוש נחזור לארץ ויהיו לנו חיים יותר קלים.

מכיוון שהיה לי חוזה עם אוניברסיטת חיפה למשך שנה, ונסעתי בחופשה בין שני סמס-רשים, החלטתי לחזור לארץ, לסיים את החוזה ולשם בדרום-אפריקה. תוכניתו משתנת וגם המשרות בחיפה, וכאשר חזרתי, שוחח עימי אבי וגם הבוס שלי, ביחידה לחינוך גופני, ואמר לי: רונן, מה יהיה אם כל הבנים הטובים של מדינת ישראל יעזבו אותה במצב קשה כזה (שעדיין, בשנת 1981, לא היה כל-כך קשה כמו עכשיו). לא תישאר לנו מדינה ומה יהיה עם מישפחתי וכל חבריך, וביחוד עם העם שלך?

החלטתי, בזמן זה, להקשיב ולנסות לבנות את חיי בארץ. הייתי בן 22, עם מיקצוע טוב, מאמן-טניס באוניברסיטת חיפה, גרתי בבירה שכורה באזור-היוקרה רחב וכל תלמידיי היו מאזור זה, כך שגם המצב הכלכלי, שנהיה יותר קשה, לא הופיע עליהם ותמיד הייתי מלא בתלמידים ובעל סיפוק נכבד בעבודה.

כעבור שנה החלטתי לפתוח עסק. חנות הלבשה וספורט, באזור המסחרי ברניה, ואז התחילה היחידה הכלכלית שלי: מסים, שכר-דירה לחנות, תשלומים לעוברים, מע"מ. הכל הנהיה קשה מאוד והתחלתי אפילו להפסיד כסף. אף-כך לא הגיעה מלחמת הלבנון, בריוק בתחילת קיץ